

til at nyde godt af, naar de bliver gamle. Det kan heller ikke have været Arbejdsløshedskasserne, der lokkede dem, thi Arbejdsløshedskasserne eksisterede overhovedet ikke paa det Tidspunkt, da de her omhandlede Personer indvandrede. Man vil altsaa se, at Talen om, at den sociale Lovgivning i Danmark har lokket fremmede til Landet, intetsteds har hjemme. Naar saadant fremføres, kan det kun bero paa manglende Kendskab til de virkelige Forhold.

Man har ogsaa udtalt Kritik over, at kun 31 pCt. af de Ansøgere, der findes paa Lovforslaget, har taget Ophold i Landkommunerne, medens 69 pCt. har taget Ophold i Byerne. Det er mig ufatteligt, at dette Forhold skulde have nogen Indflydelse paa, hvorvidt der skal gives de vedkommende Indfødsret eller ikke. Naar de fleste for Tiden opholder sig i Byerne, er det naturligvis, fordi de bedst har kunnet skaffe sig Erhverv der, og jeg er tilbøjelig til at tro, at mange af disse tidligere har opholdt sig paa Landet, men efterhaanden har maattet indvandre til Byerne, fordi der ikke længere var Beskæftigelse til dem ude paa Landet.

Endelig har man anført, at kun 16 pCt. af de Personer, der er opførte i Lovforslaget, har erhvervet sig fast Ejendom her i Landet, og som Følge deraf maatte de fleste af dem betegnes som ikke tilstrækkeligt rodfæstede her i Landet. Af mere end een Grund er Udtalelsen om dette specielle Forhold urimelig. For det første er det saaledes, at hvis man skulde hævde den Anskuelse i Almindelighed, at Folk, der ikke har fast Ejendom, ikke er rodfæstede her i Danmark, vilde mange af vore bedste Mænd være misliebige iblandt os. Men dernæst har man baade i dette Ting og i det andet Ting Gang paa Gang hævdet, at der skulde opstilles skærpede Krav for Udlændinges Adgang til Erhvervelse af fast Ejendom her i Landet. Ja, man har endog i det andet høje Ting under Forhandlingen om Meddelelse af Indfødsret krævet af Regeringen, at den skulde tage Initiativet til skærpede Forholdsregler overfor Udlændinge, der søgte at erhverve sig fast Ejendom her i Landet. Det forekommer mig, at man her har gjort Forsøg paa baade at blæse og have Mel i Munden paa samme Tid.

Man har fremdeles anført, at en forholdsvis stor Del af Ansøgerne har erholdt offentlig Understøttelse, og ment, at det var et Fingerpeg i Retning af, at man ved Meddelelse af Indfødsret paatog sig en

Forsørgelse af Udlændinge, som man egentlig ikke var forpligtet til. Men Forholdet er, at saa snart en svensk- eller norskfødt Person har været her i Landet i mere end 12 Aar, har vi Forpligtelse til at forsørge vedkommende for Resten af hans Levetid, hvis han ikke selv er i Stand til at gøre det. Spørgsmaalet drejer sig altsaa kun om, hvorvidt vi skal lade de paagældende Personer forsørge paa lige Vilkaar med Landets øvrige Borgere eller ikke, og jeg skønner ikke, at der er den fjerneste Grund til at fravige den Opfattelse, som Folketinget gennem en Række af Aar har gjort gældende angaaende dette Forhold. Naar imidlertid en større Procentdel af Ansøgerne har faaet Understøttelse, end det er almindeligt i det danske Folk, hænger det sammen med, at den overvejende Del af de Udlændinge, der kommer her til Landet, er Folk i mindre Stillinger, Folk af Arbejderklassen, som forholdsvis let bliver nødsaget til at søge offentlig Understøttelse. Hvis man vilde skære den velhavende Del af den danske Befolkning bort og kun regne med, hvor stor en Procentdel af den egentlige Arbejderbefolkning der har faaet Understøttelse af det offentlige, vilde Forholdet ikke tage sig ud, som det gør nu, naar man sammenligner de faa Indvandrere med hele Befolkningen her i Landet.

Endvidere har man forlangt, at man i Fremtiden skulde bygge mere paa de kommunale Anfaleringer end paa det Skøn, som de ministerielle Myndigheder lægger til Grund for Ansøgernes Optagelse paa Indfødsretslovforslaget. Men ogsaa dette er direkte i Strid med, hvad Rigsdagen gennem en Række af Aar har hævdet, idet man tidligere, som jeg allerede har nævnt, er gaaet i Rette med Kommunerrepræsentanter, fordi de har opstillet skarpe Fordringer, og man har billiget, at man i Ministeriet har undladt at tage Hensyn til de kommunale Erklæringer. Endvidere har man forlangt, at der skulde stilles en Garanti for, at Indfødsretsansøgerne kunde forsørge sig selv. Saadan en Garanti vilde det være urimeligt at fordre, og det forekommer mig ogsaa lidet sømmeligt af det danske Folk at gøre det. Der er ingen Grund til at tage saadanne Forholdsregler overfor Indvandrere, hvis Nærværelse for manges Vedkommende paa det Tidspunkt, da de indvandrede, var ønsket af de Arbejdsgivere, de kom til at virke hos.

Endnu skal jeg nævne, at man har stillet i Udsigt, at man vilde fremsætte